Horia Tabacu

LECȚIA DE BALET

Nimeni nu-şi aminteşte ca în casa aceea din Cotroceni, cu iederea care a devenit, deja, încă un zid, acoperind ferestrele, ascunzînd linia elegantă a vilei, transformînd-o în ceva stufos, deşănțat, tainic, fermecător, năpădind băncile din curte, aleile, gardul şi oprindu-se unde începe strada, să se fi întîmplat, vreodată, altceva.

În unele după-amieze, de acolo ies cîteva fetițe executînd tot felul de figuri. Printre pomii înfloriți, spulberînd frunzele veştede, împotmolindu-se în zăpadă ele îşi arată adevărata grație. Nu le mai supraveghează privirile severe ale Doamnei Orleanu, comenzile înțepătoare, “tendu”, “demiplier”, “jetter-fermer”, “grand-plier”, nu le mai comandă mişcările, sala puternic luminată, parchetul lustruit, bara de fier rece şi ostilă, pianul care nu greşeşte niciodată...

Pe stradă fiecare interpretează în felul ei, trădîndu-şi cochetăria, nesiguranța, mofturile... toate astea nestăvilite de convenții familiale, nestimulate de bîrfe, cu o ambiție, doar, de început, fără să o privească măcar pe Pica, femeia cocoşată şi pitică din colț, care fără să-i pese de buşelile părinților, le aşteaptă să le lovească.

In timpul lecției de balet, părinții se conversau. Ei veneau cu plăcere chiar pe vremea cînd existau mai mulți servitori. Casa Doamnei Orleanu devenise un loc de întîlnire pentru lumea bună şi erau cunoscute cazuri cînd copiii fără pic de aptitudini mergeau la balet doar pentru că părinții se plictiseau.

Cu ani în urmă, în apropierea vilei unde avea loc lecția de balet, un grec în vîrstă cumpărase un atelier, de fapt o baracă în care lucrau cîțiva meseriaşi, şi o transformase într-un mic restaurant.

Se spune, dacă nu venea războiul, localul grecului ajungea renumit în oraş, nu pentru că, acolo, se aduceau doar lucruri fine, dar faptul că era deschis, la început numai în timpul lecției de balet, a atras detracații din lumea bună şi nu lipsea mult ca părinții fetițelor să nu mai aibă loc la mesele puține.

La război grecul a dispărut. Nimeni, un timp, nu a avut curajul să se atingă de local care s-a degradat mai greu, pentru că acolo se petrecuseră atîtea zile şi nopți nebune.

In primii ani ai puterii populare, cînd cartierul devenise pentru unii loc conspirativ, în baracă s-a instalat un fotograf care, după ce şi-a procurat cîteva poze cu balerine celebre, în mărime naturală, a dat anunțuri în ziare reuşind să-i atragă pe mahalagii în cargtierul în care, pînă atunci, nu intraseră decît ca servitori, convingîndu-i ce importanță poate avea mai tîrziu, de exemplu cu ocazia măritişului, poza fetiței lor despre care să se înțeleagă că a urmat lecții de balet, a iritat-o pe Doamna Orleanu, pe care nu o deranja atît apropierea de țopîrlani cît imaginile balerinelor celebre şi gestul fotografului care, într-o zi, din obişnuință, probabil, salutînd-o, i-a făcut şi cu ochiul.

In afara părinților, ori a guvernantelor, pe străzile din jurul casei Doamnei Orleanu, cît ținea lecția de balet, au început să vină tineri îndrăgostiți care se sărutau la tot pasul, obsecdați sau geloşi ascunşi la umbra castanilor în aşa fel că, atunci, ceva nebunesc plutea pe acolo, încît aproape orice trecător se simțea cuprins de o nelinişte vagă, asta pentru că între cei ce aşteptau fetițele era întotdeauna ceva, fie că începuse brusc, cum procedase, mai de mult, Robert, şoferul marelui avocat Sluşanski, care excitat de fetițele ce se vedeau exersînd, sub privirile severe ale Doamnei Orleanu, o invitase pe doamna Niculescu, la o plimbare scurtă cu maşina şi o violase, rupîndu-i, pur şi simplu, ce avea pe ea (deşi doamna Niculescu nu apucase să se scandalizeze, ori să se opună) după ce oprise automobilul imprudent de aproape de şoseaua principală, înghesuind-o pe bancheta din spate, chiar pe locul unde domnul avocat Sluşanski, în drum spre tribunal, gîndea minunatele lui pledoarii, fie că nu se întîmplase mare lucru ca între un dramaturg celebru şi o proiectantă de familie bună care, deşi îşi dăduseră seama că, în loc să-şi complimenteze la nesfîrşit soții, copiii, casele, să-şi petreacă revelioanele, concediile, era mai firesc să se iubească, nu făceau nimic în sensul ăsta, ajungînd să se mai plimbe şi astăzi pe străzile dosnice ale Bucureştiului, cu priviri vinovate şi atenți să nu-i vadă cineva, cu toate că nu îndrăzniseră nici să se țină vreodată de mînă, deşi amîndoi mureau de patimă.

In rest: omoruri sportive, îndrăgostiri neîmpărtăşite, sau spectaculoase, întîlniri în care pasiunea se cam mima...

Nimeni nu s-a gîndit că, de aproape şaizeci de ani, în spatele iederei, ochii reci şi singurateci ai Doamnei Orleanu îi urmăresc pe cei care pleacă împreună, ajungînd să încurce fetițele, bunicile, primăverile, simțind idilele

după mers şi după mişcări, trăind momentele ei cele mai plăcute, de fapt, în urma lecției de balet.